

Ik was op een conferentie rondom gezelschapsdieren en zwerfdieren in Barcelona en er was een spreker die vertelde dat hij een hond had. Ik betrapte me op de gedachte: 'maar eentje?' In de buitenlandse hondenwereld zien we immers vaak dat mensen er een hebben, en nog een, en nog een. Ik heb er zelf ondertussen ook al drie plus soms een opvangertje. Maar waarom gaan we zo vaak van één naar veel? En, hoe vinden de honden dat?

Is het mijn subjectieve referentiekader dat ik vooral mensen met 'buitenlandertjes' zie die meerdere honden hebben, vraag ik me daarna af. Er zijn toch net zo goed mensen die twee of meer rashonden hebben, twee Jack Russels of twee Border Collies, om maar wat te noemen? Maar er is toch wel wat meer aan de hand.

Maar eentje?

Van (g)een naar veel

Tekst en foto's: Buz Honden.

INTERNET EN SOCIAL MEDIA

Wat wist je nou vroeger over hoe het er in andere landen aan toe gaat met dierenwelzijn. Tegenwoordig komt de halve wereld bij je binnen. Opeens weet je dat de windhonden na het seizoen worden opgehangen, dat die schooiertjes na het toeristenseizoen worden vergiftigd, dat de straat-honden zich maar raak voortplanten en dat de pups nauwelijks toekomst hebben. Op Facebook wordt nogal een appel gedaan op je emoties 'deze hond zit nu in het dodingsasiel, als we hem nu niet redden overleeft hij het niet', of iets in die trant. Zou de menselijke emotie van 'zielige hondjes redden' meer meespelen bij buitenlandertjes dan bij rashonden? Best mogelijk. Is het een goed uitgangspunt om (nog) een hond aan te schaffen? Waarschijnlijk niet. De hond is er zelf ook niet bij gebaat om zielig gevonden te worden, ook al had hij het hiervoor niet zo best getroffen.

FOSTERPARENTSHONDJE

Het tijdelijk opvangen van een hondje uit het buitenland voordat het naar zijn definitieve eigenaar - die heet dan opeens 'adoptant'- gaat, noemen we ook wel fosteren. Een mooi systeem om de hond huiselijke manieren aan te leren als hij van de straat of uit een asiel komt en tegelijkertijd zijn gedrag te bestuderen om in te schatten in welke omstandigheid de hond het beste tot zijn recht zal komen. Een 'gevaarlijk' systeem ook, want zo blijft er wel eens een hondje hangen! Omdat je zo verknocht raakt aan het diertje. Of tegen wil en dank omdat er lichamenlijk of geestelijk wat aan de hand is met de hond en hij erg moeilijk plaatsbaar blijkt te zijn. Daarnaast, wat doet het komen en gaan van honden met je eigen honden?

'MIJN MAN ZEGT NEE'

Waart ligt eigenlijk de grens als je meerdere honden hebt? Is er wel een duidelijk grens of is meer een glijdende schaal? Ik hoor wel eens een vrouw

verzuchten: 'Ik zou zo graag nog een hondje erbij willen, maar het mag niet van mijn man'. Regelmatig is de partner een remmende factor, en misschien is het soms maar goed ook dat iemand de praktische en financiële kanten in het oog houdt. En, is het stiekem ook niet handig om het af te kunnen schuiven op je partner? Als alleenstaande heb je de dialoog in je eentje te voeren als je van één naar veel gaat. Soms lekker makkelijk, soms een hele verantwoordelijkheid.

In een enkel geval wordt er geleidelijk aan wel degelijk een grens overschreden en mondt het hebben van meerdere dieren sluipenderwijs uit in dieren verzamelen; wat in feite een psychiatrische aandoening is en waarbij het welzijn van de dieren in het gedrang komt - het zogenaamde 'hoarding'. Maar in dit artikel wordt daar niet van uitgegaan.

SAMENSTELLING ROEDEL

Met meerdere honden is het bijna onontkoombaar om over de samenstelling na te denken. Of je nu fostert of één voor één honden adopteert, je zult toch moeten nadenken over reu of teef, pup of volwassen hond of senior, en welk karakter het best bij de al aanwezige honden past. Sommige mensen kiezen ook nog bewust voor een 'special need' hondje, een hondje dat bijvoorbeeld blind of doof is of een poot mist. Er zijn nogal wat verkeersslachtoffertjes uit het buitenland!

En hoe is het voor de honden die er al zijn als er tijdelijk of permanent weer een hondje aan de roedel wordt toegevoegd? En dan ook weer vertrekken, als het tijdelijk is. De een geeft aan dat de honden er geen last van lijken te hebben, de ander vindt het wel belastend voor haar honden, de oudgedienden krijgen dan toch iets minder aandacht.

In het algemeen zijn de honden gewend aan veel honden om zich heen te hebben, ze leefden voorheen op straat of in een groot asiel. Ze moeten eerder wennen aan al dat goedbedoelde aanraken van onbekende mensen op straat en aan de huis- tuin- en keukengeluiden. De eigen honden kunnen de nieuwkomers vaak veel steun geven, ze laten zien dat de stofzuiger niet eng is en dat de bank heerlijk ligt. De eigen honden kunnen zelfs succesvol worden ingezet om het gedrag van de nieuwe hond in te schatten. 'Mijn schouwuhonden' noemt iemand haar honden.

Hoeveel honden iemand ook heeft, al dan niet tijdelijk, uiteindelijk moet het welzijn van je honden voorop staan. Probeer elke beslissing vanuit de hond te bekijken en niet vanuit je menselijke emotie. Wees de advocaat van je eigen hond.

Op de sofa

ESTHER, VIER HONDEN

'Vertel eens, hoe is het zo gekomen?'

'Ik was zo'n typisch paarden- en hondenmeisje. Voor mijn tiende verjaardag kreeg ik mijn eerste hondje. Er kwam een tweede bij, en ik heb daarna altijd twee honden samen gehad. Via mijn zus kwam ik op een bepaald moment in contact met S.O.S. Strays, die buitenlandse honden helpen. Ik had toen een Maltezer en een Mopshond. Manlief vond twee de grens, en toen ben ik gaan opvangen. Tot nu toe heb ik al 35 honden gefosterd (altijd eentje gelijktijd). Soms is het fosteren leuk en soms is het moeilijk voor onze eigen honden, het ligt ook een beetje aan het karakter van de opvanghond, maar als er weer eentje weg is, moeten mijn eigen honden altijd weer even in hun eigen evenwicht komen. Vooral de Maltezer heeft een hele positieve en kalmerende invloed op de nieuwkomers. Die trekken zich helemaal aan haar op. We hebben altijd teefjes, al is toevallig de laatste hond erbij een (sociaal) reutje. Al onze honden, ook alle opvangertjes, zijn allemaal goed met honden, er zit totaal geen agressiviteit bij.'

Toen kwam er een opvangertje, een soort van 'oranje stoffertje'. Het was niet echt een schoonheid, zou die wel een adoptiegezin kunnen vinden? Ze bleef, en niet uit zieligheid, we konden gewoon niet meer zonder haar.

De vierde hond was een seniorhondje en die heeft toch nog drie goede jaren bij ons gehad, en nu is onze vierde weer een seniorhond.

We hebben nu dus twee Nederlandse en twee Spaanse hondjes, een leuke mix. Vier is echt de limiet, ik geef het toe, ik heb een verstandige man. Anders zou ik misschien wel zo'n hondenvrouwetje kunnen worden. Maar niet op een impulsieve manier, ik probeer met hart en verstand te werken. Als er een hondje bij komt is het puur op karakter, ik doe het niet om die hond te redden.'

Op de sofa

CLAUDIA, ZES HONDEN

'Vertel eens, hoe is het zo gekomen?'

'Het begint er bij eentje. Toevallig uit het buitenland, ik werd gewoon verliefd op dat koppie op Marktplaats. En daarna zocht ik er een maatje bij, en die kwam uit datzelfde asiel. De eerste twee kwamen nog bewust, daarna kwamen er gewoon meer. Het is er steeds eentje erbij, dus het gaat geleidelijk. Eén hondje is als opvangertje blijven hangen. Ik heb het voordeel dat ik geen partner heb die er iets van kon vinden, maar ik vond het wel steeds lastig om het aan mijn ouders te vertellen. Ik ruim alle poep op van de grasstrook, ja ook de grote die nooit van

mijn hondjes kunnen zijn, want als je er zes hebt, wijzen ze toch gauw naar jou als boosdoener. Nieuwe hondjes, ook opvangertjes, voegden zich altijd gemakkelijk en voelden zich veilig in de roedel. Maar de oudere honden begonnen de opvangpups te druk te vinden. Nu vang ik ook niet meer op, de grens is echt bereikt. Ik had vijf jaar geleden heus geen idee dat ik er zo bij zou zitten.'

Over geloof en feestmaaltijden

Chris Eisenga is kynologe en beeldend kunstenaar, en leeft samen met haar partner en elf honden, katten, paarden, en nog meer dieren, midden in de natuur.
www.siberischelaika.nl

Ik ben niet zo fanatiek en ook niet erg gelovig. Fanatisme, op welk vlak dan ook, maakt mi vaak blind en brengt niet veel positiefs. Vreemd genoeg lijkt zelfs hondenvoeding tegenwoordig wel een religie met macht of geldlustige initiatiefnemers die hun volgelingen, vooral met het aanjagen van angsten, proberen te overtuigen.

Er zijn duidelijk twee fronten; de versvoeders en de brokvoeders. En beide maken zich schuldig aan dezelfde praktijken.

Zoals ik al schreef, ben ik nergens echt fanatiek in, dus wordt ik ook niet echt warm van het promoten van een bepaald type hondenvoeder. Ik ben van beide markten thuis.

Hondenvoer moet gewoon goed zijn, graag gegeten worden, ethisch verantwoord in zoverre dat mogelijk is, van duidelijke herkomst zijn en goed verdragen worden. In principe bijna dezelfde criteria welke ik aan mijn eigen voeding stel.

Onze brokfabrikant is duidelijk geweest mbt mijn vragen en ook vers vlees, botten en vet, krijgen onze honden regelmatig. Onze honden zien er prima uit en hebben geen gezondheidsproblemen. Honden zijn, in tegenstelling tot wat veel mensen denken, geen volledige vleeseters. Ze leven al meer dan 30.000 jaar samen met de mens en leefden vooral van het afval van de mens. Uitsluitend vlees is voor een hond mi een veel te eenzijdige voeding. Bovendien zitten de knagers welke door honden en hun wilde voorvaders oh zo graag verschalkt worden, boordevol granen.

Onze honden krijgen dus ook gewoon graanproducten, af en toe een tafelrestje, smullen van een frietrestje en zijn verder meester in het zelf vinden van voedsel. Een muis wordt door Pippie met huid en haar verschalkt nog voordat ik bah of getsie kan roepen. Als de noten rijp zijn kraakt Lisitschka net zo makkelijk een hazelnoot als een walnoot om vervolgens lekker op te peuzelen of aan haar pups te voeren. Kitaj steekt in de bessentijd volop met haar neus in de bramen, rode bessen of in een of ander lekker fruitstruikje. Elk vruchtje wordt voorzichtig met de lippen getest op rijpheid en indien rijp, ter plekke opgepeuzeld.

Onze honden hebben vrees ik wel een 'religieuze' voorkeur. Ze eten dolgraag hun brokjes, maar een blikje hondenvlees halen ze hun neus voor op. Dat blieden ze niet en lijkt in hun ogen (lees Neus) niet op vlees. Dit heeft alles te maken met wat ze gewend zijn aan vers vlees te krijgen, of beter gezegd hoe ze verwend zijn. Onze honden eten Halal vlees. Omdat ik geen risico wilde nemen om besmetting middels varkensvlees te krijgen en zelf ook het liefst geen varkensvlees eet, ging ik om botten voor de honden, bij de islamitische slager vragen. Sindsdien hoef ik er maar binnen te lopen, te vragen en slagers Moustafar en Said krijgen een brede lach op hun gezicht. Zij verwennen onze honden en doen mij een groot plezier. Allerhande lekkers mag ik meenemen voor onze viervoeters. Een mooier en gevarieerder vleesmenu kunnen onze honden zich niet wensen. Heerlijke botten waardoor zelfs onze oudjes nog een prachtig schoon gebit hebben en dat terwijl ze nog nooit een tandenborstel gezien hebben. Schapenvet, runderhart, penslapjes enz. Ook onze katten en kippen pikken een 'graantje' mee als we weer eens thuis komen met soms wel meer dan 30 kilo aan lekkernij. Een niet afgehaalde bestelling; onze honden zijn er dolblij mee.

Said en Moustafar gaan een keer hier op bezoek komen, dat is beloofd. Die dag zal ik toch sterk gelovig zijn. Niet dat ik dan plots fanatiek een religie aan zal hangen, maar ik geloof dan wel heel sterk dat zij veel 'vriendjes' hier zullen treffen.

COLUMN